

Duke Ellington Society of Sweden

BULLETIN NUMMER 4, DECEMBER 2001. ÅRG.8

Bilder ur det år som gick.

Högst upp t.v. Alice Babs i centrum, omgiven av de andaktsfulla musikerna Jörgen Smeby, Kjell Öhman och Arne Domnerus.
Mittenbilden: Vår egen ljudspecialist, Gert Palmcrantz. Ovan ovan till höger: Mimmi Hammar i The Sliding Hammers - basisten Tommy Johnson i bakgrunden. Nedan: Glädjeyra i Nalens Harlem, då vi högtidlighöll Gösta Theselius minne den 6 februari.

Fotograf Harley Bardh

Duke Ellington Society of Sweden, DESS

ISSN 1400-8831

DESS c/o Göran Wallén
Skogstorp svägen 39, 191 39 Sollentuna.
Telefon/fax bostad: 08-96 52 34

Redaktionsgrupp:
Bo Holmqvist, Alf Lavér, Göran Wallén
E-post: goran.wallén@telia.com

Postgiro 11 63 75 - 7

DESS medlemsavgift
är per kalenderår:
Inom Norden 150 kr
Membership outside Scan-
dinavia \$ 25 per annum.

Pay to:
Svenska Handelsbanken
SWIFT: hand se ss
for onward transmission
to DESS

Account no: 284 083 992
Clearing no: 6917

Vid köp av Azure-kassetter och CD
använd vårt Postgiro 11 63 75 - 7
Postgironr. för prenumeration
av DEMS från Belgien är Pg 433 27 36-0

God Jul och ett glatt nytt år

Ännu ett år till ända. Mycket har hänt under året. Både utanför och inom musiken. Vår systerförening i New York fick sitt kontor förstört i den tragiska händelserna den 11 september. Det har inneburit att post till TDES har returnerats. För att klara postfrågan vill TDES att man tills vidare sänder posten till: **Morris Hodara, 30-20 Parson Blvd, Flushing N.Y., 11354, USA**

Årets höjdpunkter för DESS har varit flera. Båda kvällarna på Nalen blev mycket lyckade och vår ekonomi något förstärkt. För många av våra medlemmar blev mötet den 26 maj med Alice Babs och Arne Domnérus med trio på Anglais, en verklig fullträff. Som arrangör är det trevligt att konstatera att både Alice och Arne själva tyckte att det blev mycket lyckat. Alice ville uttryckligen komma för att träffa våra medlemmar och därför gjordes ingen reklam till framträdandet. Då hade väl dessutom restaurangen blivit invaderad av beundrare. Valet av plats och tid avgjordes av att Alice bara hade en enda dag ledig för att träffa DESS medlemmar. Som bekant blev det också en ny CD med Nils Lindberg dagarna före den 26 maj. Vi fick också nöjet att upptäcka en ny, inte så bekant trumslagare, "Jocke" Ekberg. Han gjorde så positivt intryck på Arne att Jocke anlätades flera gånger av denne senare under sommaren.

Jag låg under oktober månad på kvällarna och läste Stuart Nicholsons trevligt skrivna bok "A Portrait of Duke Ellington". Där stod det att Harry Carney började spela hos Ellington 1926. Då kom jag att tänka på vad Benny Åslund sade till mig för många år sedan "Det är lite tråkigt att nya böcker om Duke Ellington fortfarande innehåller uppgifter, som jag skrev på 50-talet, men som efteråt har visat sig att vara fel. Senare författare borde bättre kunna kontrollera uppgifterna. Det verkar hopplöst att bli av med gamla felaktigheter".

Att Harry Carney började spela med Duke Ellington sommaren 1926 inför en turné i New England, är alltså fel. Harry Carney började hos Duke maj/juni 1927. Det har Harry Carney bekräftat för Patricia Willard i en intervju. Detta sagt också med anledning av Austin H Lawrence's nya bok om Duke Ellington. Boken är trevligt skriven, men innehåller tyvärr en mängd sakfel. Steven Lasker i Los Angeles har gått i taket och försökt att stoppa boken. Hans ilska kommer sig av att han också vet att flera fel i boken på något underligt sätt lever sitt eget liv framåt i tiden och till sist i värsta fall blir en sanning, som aldrig försvinner.

Det är självklart bra att det kommer ut nya och intressanta böcker om Duke Ellington och hans musik. Dock är det några böcker, som är riktiga tegelstenar och "ett måste" att läsa och det är Klaus Stratemanns bok "Day by Day" från 1992 och uppslagsverket "The New Desor" från 1999 av italienerna L. Massagli och G. Volonté. Andra läsvärda viktiga böcker är Mark Tuckers "The Early Years" från 1991 och "The Duke Ellington Reader" från 1993 samt John Edward Hasses bok "Beyond Category" från 1993.

Donation

Våra vänner är många och en av dem är **Tore Browaldh**, hedersmedlem i Sv Handelsbankens styrelse, som har skickat DESS en inbetalning på 500 kronor, som gåva. Tore hade planerat att komma till

Nalen den 14 september, men kunde inte ändra i sin kalender. I stället skickade han en donation och önskade DESS lycka till i fortsättningen. Med sådana vänner kommer vi att kunna arbeta under många år. Ett hjärtligt tack till Tore Browaldh.

Upprop för Visarkivet

Svenskt visarkiv har problem med ekonomin. Under hösten har det blivit akut och arkivet kunde ha tvingas att flytta. Flera av våra medlemmar har donerat sina skivor m.m. till arkivet och det vore synd om arkivet tvingades att flytta till andra och mindre lokaler. Idag har arkivet fyra heltidsanställda och rimliga utrymmen för dagens behov och kommande donationer. Nu verkar det dock i skrivande stund (2 december) som om alla protester har haft sin verkan. **Tills vidare kommer Visarkivet att finnas kvar vid Odenplan.** På lite längre sikt kan det dock bli aktuellt med en flytt till Bonnierhuset på Torsgatan.

Ellingtonkonferens

Under året som gick blev det tyvärr ingen Ellingtonkonferens. Dock pågår det försök att skapa en konferens bl.a. på Hawaii och i New York, se under AX-plock. New York arrangerade 1993 och det blir 10 år emellan till år 2003. Vi får se vad som händer. Det vore inte fel om vi kunde göra något själva till år 2004. Det är också 10 år sedan sist. Dock är det andra förutsättningar idag. DESS styrelse får väl grubbla på frågan under nästa år.

Gott slut önskar styrelsen

Göran

Sista minuten inlägg!

Adventskonsert i S:t Görans Kyrka, söndag den 2 december

Arne Domnérus med vännerna Claes Janson, Kjell Öhman samt Hans Backenroth fyllde kyrkan så till den grad att många fick stå på kyrktrappan och lyssna och ännu fler gick hem. Kyrkans folk var närmast chockad över hur många som kom för att lyssna på 1:a Adventskonserten.

Herrarna öppnade med "Come Sunday" och sedan följde "Satin Doll", "Don't Get Around Anymore" och "Take The "A" Train". Arne spelade underbart med sitt klara sound i altsaxen. Efteråt lovordade musikerna stämningen i kyrkan. "Det var underbart att känna publikens förtätaade närvaro", tyckte Claes Janson. Den som har lyssnat till Arne i en kyrka när han spelar "Come Sunday" glömmer det aldrig. Konserten varade i 75 minuter.

Göran

IN MEMORIAM

Oscar Hedlund,

också känd under signaturen Osquar III, död i november månad 2001 vid 68 års ålder, var verklig "Galen i musik", som också en av hans böcker heter. När jag träffade honom första gången i mitten på 50-talet, höll han just på att etablera sig som en musikens bildstormare på tidningen SE – senare skulle det bli Röster i Radio-TV (där vi också var kolleger), Dagens Nyheter och Svenska Dagbladet. Hans okonventionella sätt att närma sig musikens stora var något nytt i svensk journalistik – ingen annan skulle ha kommit på att ge konsertpianistgeniet Glenn Gould mänskliga proportioner genom att skildra hans bacillskräck (han spelade piano med vantar på händerna för smittorisens och värmens skull) Oscar tog liknande grepp på många andra av de stora och det med en bredd som tillät både von Karajan, Armstrong, Frank Sinatra och Birgit Nilsson parkettplats i en populärpress som annars slog stora lovar kring deras alltför seriösa och krävande uppenbarelser. Också jazzen fanns i Oscars musikaliska värld där de flesta generer rymde något gott – han var mer av popularisator än kritiker med god vittring för det litterära och anekdotiska i de stora musikanternas liv och leverne och han förmedlade sina rön med stundtals halsbrytande metaforer och verbala krumsprång som närmade sig poesiens sprängladdade språk. Han gjorde (framförallt i yngre dagar) jazzen stora tjänster här i Sverige. I min generation har han spelat en viktig roll som musikalisk folkbildare och för det bör han hyllas – liksom jag alltid kommer att minnas den triumf och glädje man kände när dörren till Oscar Hedlunds dörr på redaktionen kunde låsas upp och han befriad ur sitt fängelse trädde ut med det i smärta födda

manuset i handen. Såvitt jag vet missade han aldrig en deadline (fastän det kanske har hänt) men han fick kämpa sig fram över mållinjen gång på gång – en heroisk brottning med en motspänstig materia inte olik den som han själv iakttagit i sina betraktelser om musikens levande (eller döda) giganter.

Bo Holmqvist

Norman Granz

I skrivande stund nås vi av beskedet att Norman Granz har avlidit (torsdag 22 november), 83 år. Granz bodde i Genève i Schweiz sedan över 30 år. Granz var född i Los Angeles den 6 augusti 1918. Han började sin bana som arrangör av jazzkonserter 1944 och bildade "Jazz At The Philharmonic" (även kallad JATP), som turnerade världen över fram till 1967. Granz startade tidigt skivbolagsmärkena Norman Records och Clef Records, som 1956 slogs ihop under namnet Verve Records. 1961 sålde Granz skivbolaget Verve Records till MGM för 2,5 miljoner dollar. 1973 startade Granz ett nytt skivbolag under namnet Pablo Records. Pablo Records såldes 1987 till Fantasy Records.

Listan över de musiker som under åren arbetade med Granz är omfattande. Mest kända är Ella Fitzgerald, Lester Young, Oscar Peterson, Charlie Parker, Joe Pass, Count Basie, Zoot Sims, Dizzy Gillespie, m. fl. Under många år på 50- och 60-talet samarbetade Duke Ellington med Norman Granz, dock fanns nog en viss spänning mellan herrarna sedan tidigt 50-tal.

Granz var jazzhistoriens största jazzarrangör. Han var också en kämpe mot rasförtrycket och ställde in evenemang när det blev fråga om segregation. Han var en musikernas vän och beskyddare. Norman Granz sörjs närmast av hustru Greta.

Göran Wallén

Axplöck

FRÅN DEN STORA DUKE ELLINGTON-VÄRLDEN

plockade av Göran Wallén

DESS egen hemsida finns nu
under följande adress:

www.ellingtonsweden.com

DESS kommer från och med nu att visa aktiviteter och program på ett nytt sätt som komplement till våra brev och bulletiner. Vi skall också försöka att bygga ut hemsidan, men det är en fråga om tid, pengar och rätt funktion. Vi vet att många medlemmar idag inte har någon dator och därför inte kan nyttja informationen, men vårt syfte är också att finna nya medlemmar, inte minst unga musikintresserade som kan upptäcka Duke Ellington och intresseras för att bli medlem i DESS.

New CD:s

Duke Ellington, The Treasury Shows, Vol. 4 from D.E.T.S. 903 9004, 2-CD.

Jerry Valburn's 4th CD volume in the DETS-Series "Your Saturday Date With The Duke" is now available. Recording sites 1945 are Detroit, Chicago and New York.

Time 2 hours and 21 minutes. The contents are as follows:

Broadcast #6, May 19, the complete show (55 minutes) - Broadcast #7, May 26, the complete show (55 minutes) and MBS Broadcast from New Zanzibar Restaurant, October 10, (unissued, circa 30 minutes).

Booklet notes by Rob Bamberger, re-issue produced by Jerry Valburn, digital master Jack Towers

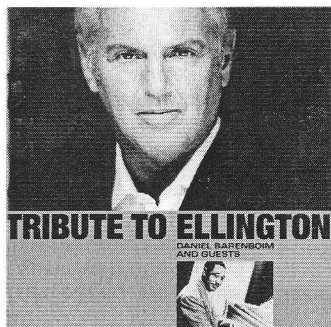

Tribute to Ellington

Daniel Barenboim and Guests (Teldec 3984-25252-2)

heter en CD som jag har haft stort nöje av eftersom det är en musikaliskt intelligent hyllning till Duke; ambitiöst, väl formulerat och ganska fångslande under de 57 minuter och 26 sekunder som uppges vara effektiv speltid.

Sannerligen inget hastverk: Dukes stora band kondenserat till komp, 2 träblåsare, 2 trumpet, och 2 tromboner. - en kollektiv ansträngning utan divautspel och vilda improvisationer. Detta målinriktade lagspel styrs av Daniel Barenboims kontrollerade konservatoriepiano in i ett ellingtonskt minilandskap som är som trivsammast i de långsammare, balladliknande numren som "Satin Doll", "Sophisticated Lady", "Prelude To a Kiss" och "In a Sentimental Mood". Allra bäst låter det när Dianne Reeves får vara med och sjunga - hon är ett rent himmelskt fenomen, femstjärnigt i alla bemärkelser. I andra tempon och uppsåt blir det mer problematiskt som alltid när man avlägsnar sig från Dukes ursprungliga intentioner. "Don't get around much anymore" som beguine blir ett parentetiskt mellanspel som sannerligen inte

sticker ut hakan som originalet som närmast hade karaktären av upproriskt manifest. "Squatty Roo" har heller inte mått bra av att förminskas och köras med strama tyglar och Don Byron som klarinettist passar inte i Barney Bigards kostym.

Å andra sidan är det måhända fel att recensera en så välformulerad Ellingtonyttring som denna med urbilden/urklangen ringande i öronen. Orkestern och arrangemangen (av Cliff Colnot) har gjort ett nätt examensprov i Ellingtonskolan och att nostalgikerna inte känner igen sig hela tiden är ju faktiskt vitsen med produkten i viss mån.

Bo Holmqvist

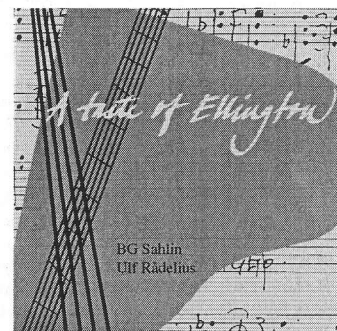
A taste of Ellington (URCD9902)

BG Sahlin - guitar; Ulf Rådelius - bass

Recorded in Sweden, 1999.

Titles: Satin Doll, Don't Get Around, Air-conditioned Jungle, Come Sunday, Mood Indigo, Blue Rose, I Got It Bad, In a Sentimental Mood, Don't You Know I Care, Caravan, Prelude To a Kiss, The Lonely Ones, Sophisticated Lady, Take The "A" Train.

Det kan inte vara lätt att ta ut svängarna med bara en gitarr och en bas till hands, och paret Sahlin/Rådelius övertygar mig inte om kombinationens förträfflighet. Det har tyvärr blivit en ganska grå session, som lider av både brist på tempo och temperament. Repertoaren är Ellingtons vanligaste och mestadels också långsammaste och det skapar en vagt letargisk stämning som känns mer klistrig än skön. Ambitionsnivån är förvisso hög men gör inget egentligt avtryck på mig, som efter ett par genomlyssningar känner mig rätt färdig med plattan. Intressantast kan det väl vara för just utövare av de giltiga instrumenten, annars tror jag inte att Ellingtonvännerna har mycket att finna här.

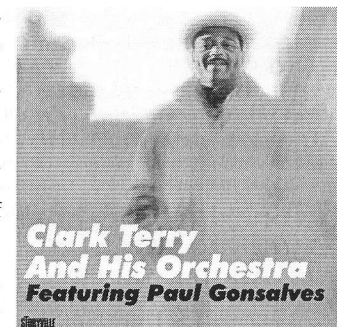
Bo Holmqvist

CLARK TERRY featuring Paul Gonsalves

Storyville STCD 8322, time 62 minutes, recorded in Paris, France, October 1959.

Clark Terry, tp, Paul Gonsalves, ts, Raymond Fol, p, Jimmy Woody, b, Sam Woodyard, dr.

A very rare recording on a Decca LP is now available on CD. Titles: Serenade To a Bus Seat, Pannonica, Pea-eyes, Satin Doll, Daniel's Blues, Mean To Me, Blues For the Champ of Champ, Cicero, Clark's Bars, Pannonica No 2, Lonely One. The critics are not giving this recording the highest grade. The music seems a little bit uninspired. The liner notes written by Chris Albertson

Helen Oakely Dance

DESS wanted to have a photograph of Helen Dance in our previous DESS number with the article about her life and work. But time was too short. We have now got this photograph from Patricia Willard, Washington D.C. The photograph is from the Ellington '87 conference in Toronto. Helen was born in Toronto. Thank you, Patricia, for sending us the photo, taken by you at Ellington '87 in Toronto.

Nästa års Ellington-konferens??

F.n. pågår sonderingar om att hålla en Ellingtonkonferens i Hawaii. För oss här i Sverige är det oklart vem som arrangerar denna konferens och hur arrangemanget är planerat. Dock finns följande information från Washington D.C.:

The Hawaii Academy for the Performing Arts will sponsor a Duke Ellington Festival in Honolulu, April 26-29. The event, coordinated by Marsha Joyner, will be the culmination academic of the year "Duke 2002". Activities are already under way, including an Ellington-centered multi-disciplinary curriculum, an essay contest for students, a series of student band performances and broadcasts, and a dance curriculum with Black, Brown and Beige as a focus.

The Festival in April will offer an Ellington revue at Honolulu Hale, day sessions with speakers and panel discussions, films, a concert on a beach and other live music, and a reception at the Academy. The Hawaiian Academy of Performing Arts is located at 1088 Bishop Street, Suite 2506, Honolulu, HI 96813; telephone 808-533-3015; fax 808-524-3313; Internet: hapa2.com. Ms Joyner's e-mail address is mrjoy@hawaii.rr.com

For an Ellington website go to hapa2.com/duke/

An Ellington conference in year 2003?

TDES, New York's Ellington Society, is looking into hosting a conference in year 2003. They say that they are "exploring the feasibility of holding a full-scale, multi-day event in the future. We have not done one conference in New York since 1993, and the consensus of the board is that we are long overdue".

The Third Annual Duke Ellington Society Conference in New York

Last month (November 2001) TDES together with Rutgers Institute of Jazz Studies, had its one day third annual conference of "scholarly papers and talks on all subjects Ellingtonian".

Speakers were:

Stephanie Stein Crease, author "Fine Lines: Duke Ellington, Billy Strayhorn, Gil Evans, and the jazz Arranger's Art".

A.H. Lawrence, author "Reminiscing in Tempo: Ellington Mourns His Mother"

Bill Saxonis, broadcaster: "Duke Ellington and Bob Dylan: Two American Originals"

Farah Jasmine Griffin, author "Ellington and the Female Voice"

John Szwed, author "Duke and the Avant-Garde"

Concert: Dick Katz plays the music of Duke Ellington and Billy Strayhorn.

Conference director Krin Gabbard

Två nya Billy Strayhorn-böcker

Something To Live For: The Music of Billy Strayhorn av Walter van de Leur, publiceras av Oxford University Press i januari 2002.

Publishers Weekly skrev om boken: "Iärd uppskattning av Strayhorns kompositioner. Walter pekar på Strayhorns egen kreativa begåvning, tekniska idéer och artistiska vision".

Bok två, "Billy Strayhorn: An American Master", som innehåller 17 titlar, kommer att publiceras inom kort. Övrig information saknas.

Nya pocketböcker hos Scarecrow Press

Mark Tuckers bok The Duke Ellington Reader: finns att köpa i pocket för \$6.95

W.E. Timmers bok Ellingtonia: finns för halva priset

Eddie Lamberts bok Duke Ellington:

A Listener's Guide, finns att köpa med rabatt.

Frakt tillkommer

Nils Lindberg på turné i Kina

DESS's Ellingtonpristagare Nils Lindberg är på väg till Kina. Nils har blivit inbjuden av China International Culture Exchange Center att presentera sin musik.

Det blir en turné i januari 2002 med konserter i bl.a. Shanghai och Peking (Beijing) och repertoaren spänner alltifrån jazz till Lindbergs mer symfoniska alster, och man har från kinesiskt håll uttryckt sitt intresse för den Lindbergska dalatonen i hans kompositioner. De svenska musiker som följer med Nils Lindberg till Kina ingår i hans saxofongrupp Third Saxes Galore som består av saxofonisterna Anders Paulsson, Joakim Milder, Krister Andersson, Hans Åkerberg och Peter Gullin, slagverkaren Bengt Stark och bassisten Jan Adelfeldt. Dessutom medföljer trumpetaren Jan Allan och dirigenten Gustaf Sjökvist. I Kina tillkommer musiker från Shanghai och Beijings symfoniorkestrar.

Turnéns resplan 17-23 januari 2002:

- 17 jan. Repetition Beijings Symfoniker, därefter middag med jazzfans, press och TV.
- 18 jan. Repetition Beijing Symfoniker, på kvällen konsert i Beijing.
- 19 jan. Flyg till Shanghai, repetitioner Shanghai Symfoniker, därefter middag med pressen.
- 20 jan. Repetitioner med Shanghai Symfoniker, på kvällen konsert i Shanghai.
- 21 jan. Besök i Pudong och flyg tillbaka till Beijing.
- 22 jan. Besök på Kinesiska muren och i Förbjudna Staden, på kvällen en konsert och pressmöte.
- 23 jan. Återresa till Stockholm.

Ny CD med Alice Babs och Nils Lindberg

En ny CD har kommit ut med Alice och Nils tillsammans med ovan nämnda musiker i Third Saxes Galore. Det är en CD som heter:

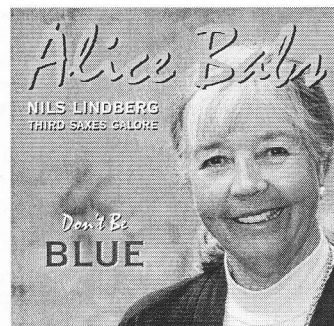
"Alice Babs & Nils Lindbergs Third Saxes Galore" med undertiteln "Don't Be Blue" på märket Prophone Records AB, PCD 062.

Inspelningen gjordes den 23-25 maj i år i gamla Metronomestudion i Vasastan i Stockholm..

Följande titlar finns med och arrangemangen är förstas skrivna av Nils Lindberg:

I Didn't Know What Time It Was, If I Were Eve, Portrait of Django, Song For a Dreamer, Baroque Stomp, As You Are, Takin' a Chance On Love, Marti's Song, I Could Write a Book, Vocalise, In a Mellow Tone, Thank You For Everything.

Recensionerna är lysande, och Alices unika stämma överraskar många än en gång, fast det visste redan alla medlemmar i DESS redan som var på Hotell/Restaurang Anglais i våras och lyssnade på Alice och Arne Domnérus. Det mötet hölls nämligen dagen efter ovan nämnda inspelning.

JAZZ-och Musiklivet i Sundsvall 1920-1990 WIVEX 60 År

Lördag/söndagen den 20/21 oktober anordnades en konferens i Kommunhuset i Sundsvall. Arrangör var Gruppen för Svensk Jazzhistoria (GSJ), Sundsvalls Jazzklubb, Föreningen Wivex Vänner.

Åke W Edfeldt, ordf. i GSJ inledde konferensen och berättade om dess verksamhet. Därefter redovisade bl.a. Stig Nahlbom, Björn Berge och Roger Elfström hur jazzlivet i Sundsvall hade utvecklats under alla år. Det berättades om Jazzklubbarna Pyton, Stamp In och Righta. Jan Bruér och Bengt Nyquist informerade sedan om projektet "Svensk Jazz" och meddelade att nästa volym 8 kommer till våren.

Under söndagen satt i en panel flera musiker som har spelat under många år i Sundsvall och på Restaurang Wivex (i dag tyvärr bingo-lokal). I panelen satt Roland Lidholm, Lalle Johansson, Bernt Iggeström, Lillen Andersson, Bertil Svedin, Åke Åslund samt Eje Oscarsson. Arne Domnérus skulle ha varit med eftersom han spelade redan 1942 på Wivex under några månader efter sin tid med Ove Kjells orkester. Tyvärr spelade han på annat håll denna helg.

Under lördagskvällen spelade tre olika kombinationer på restaurang Grönborg. Bl.a. Lillen Andersson, ts och Bernt Iggeström, kl, samt också våra vänner Jan Bruér, gitarr och Lasse Mattson, piano. Det spelades under kvällen ett antal Ellingtonkompositioner. Bernt Iggeström har för övrigt numera ersatt Ove Lind i Lars Edstrands orkester.

Bernt berättade om den händelse som gjorde att han slutade att spela. För 25 år sedan ville någon att Bernt skulle kläs upp i en blå

tunika med vit turban och stort hängsmycke (slutet på 60-talet var det tufft för jazzmusiker) Så långt gick det någorlunda, men när han sedan ombads att spela "In The Mood" som cha cha chaa blev det stopp. Bert lämnade scenen och gick hem, spelade inte på över 20 år. Försörjde sig gjorde han på annat sätt. Idag för sex år sedan började han igen att spela och är idag mycket spelsugen.

Det blev en mycket lyckad konferens med ca 200 personer i publiken båda dagarna i Kommunhuset. Konferensen hade planerats av vår DESS-medlem Claes Ringqvist. Kommunens vice ordf. tackade för det stora arbete som alla gjort och för all möda som jazzklubbarna lagt ner under åren och vad det har betytt för kommunen och kulturlivet i Sundsvall.

Jazzin' DUKES fortsätter sin turné i våra kyrkor.

Den 15 september spelade Jazzin' DUKES i Söderledskyrkan i Tallkrogen. Orkestern spelade mycket fint och nästan enbart Ellington-musik. Bl.a. spelades en helt ny och intressant version av Caravan. Erling skötte presentationen som vanligt och han beklagade efter konserten att deras framträdande hos DESS i november 2000 inte blev så bra som han hade önskat. Gå gärna och lyssna på Jazzin' DUKES när de är i närheten. Orkestern har en CD med enbart Ellingtonkompositioner, som finns att köpa. Ny för dagen var Ann Christin Hallgren, sångerska från Norrköping. Ann Christin överraskade med en klar och rak frasering och hon kunde sin läxa från Ellingtons kyrkokonserter. Alice är hennes självklara förebild.

Jazzin' DUKES bestod denna gång av följande medlemmar: Thomas Driving, tp, Rune Falk, cl-ts-bs, Erling Torgelsson, tb-arr och orkesterledare, Christer Langborn, g, Rolf Leidestad, p, Höddi Björns-son, b, Ann Christin Hallgren, sång.

Ett personligt inlägg av Kjell Samuelson

Mästarens hyllningsfinal till Duke

("DOMPAN", Fresh Sound 5032 CD)

Raden av tributinspelningar till "the Duke's" 100-årsfirande har nu krönts med en ypperlig svensk-amerikansk CD, som rymmer tolv spår Ellington-orienterade kompositioner. Det spanska skivmärket "Fresh Sound" har i Los Angeles låtit spela in en kvartett med Arne Domnérus (altsax & klarinett), Jan Lundgren (piano) tillsammans med det amerikanska komparet Tom Warrington (bas) och Paul Kreibich (trummor). Jan har vid några tidigare inspelningstillfällen i USA arbetat med Kreibich och olika av Kaliforniens kanonkomp. Producent är nu liksom då Dick Bank. Han har en förmåga att smakfullt rekommendera melodivalet och låtlängden. Dessutom har Bank haft en förkärlek att lansera utsökta pianopersonligheter såsom Pete Jolly, Lou Levy, Claude Williamson, Frank Collett, Hod O'Brien samt legendariska saxofonister som Herb Geller, Bill Perkins, Bud Shank, Lanny Morgan, Jack Nimitz och nu Sveriges egen "Dompan". Denna allra senaste inspelningen har under några år mognat till ett drömprojekt som nu gått i uppfyllelse med lysande resultat.

Innan själva inspelningen kommenteras skall särskilt uppmärksammas det inläggande häftet omfattande 32 sidor. Det är en både kunglig och kärleksfull hyllningsuppaktning till Arne Domnérus. Såväl hans jazzhistoriska insatser i sex decennier som aktuellt levande bidrag speglas. Dick Bank har under det gångna året samlat bildmaterial och uttryckt prisande text av Alun Morgan, Jan Olsson, Quincy Jones, Bengt-Arne Wallin, Georg Riedel, Hans Fridlund, Anders Burman och Börje Ekberg. I sanning en biografi som står i paritet med CD-tonerna.

Eftersom hela plattan är i mästarklass utgör mina för DESS skrivna rader inte någon vanlig skivrecension, utan möjligen ett försök till modest konsumentupplysning. Repertoarsammansättningen är ett mindre vanligt komplement till de ofta hörda Ellington-stycken som blivit evergreens. Arne har spelat in flera av skivans låtar tidigare, men han överträffar sig själv med en fräschör i nya utformningar av tempo, alternerande instrumentering för klarinett -altsax samt duo-spel med Jan Lundgren o.s.v.

Redan öppningsnumret "the Jeep Is Jumpin'" utgör markering av en egen saxofonstil utan Hodges-dominans, men swing och jump från första chorus. Låt nummer två "Barney Goin' Easy" görs som duo-spel för klarinett och "stride-piano". Den mörka tonen i lägre register symboliserar värnaden för Bigard men är en för övrigt personlig tolkning.

Tredje låten är den välkända "I Let a Song Go Out Of My Heart", som spelas påaltsax med triokomp. Stycket präglas av melodiosa linjer, som varieras med tonartsbyte och "block-chords" i medium-tempo. Därefter framförs den mer sällan hörda sånglåten "Me and

WINTER SWING I UPPSALA

Den 26 januari 2002 är det dags igen för ett stort jazzevenemang i Uppsala. För 11:e gången faktiskt.

Bent Persson, Hot Club de Norvège med gitarristen Angelo Debarre, Kustbandet, Hacke Björkstén, Mats Vinding, Ulf Johansson Werre samt Jan Lundgren med trio och många flera finns på plats i Folkets Hus. Det börjar redan på eftermiddagen och pågår till sena kvällen. Pris 350 kronor. Vid frågor ring Mats Josephson, telefon: 018-55 50 90.

Ellingtons orkester i Nacka

I den numera rivna Björknäspaviljongen vid Skurubron i Nacka spelade Ellingtons Orkester under tre månader sommaren 1929. Det var en pianist och kapellmästare som hade detta namn. Hans riktiga namn var Fritjof Ingersoll (född den 7 januari 1899) och han bodde på Söder vid Mosebacke Torg 16-18. Det finns inga noteringar om honom eller bilder av honom och hans medmusikanter.

Det är Björn Englund som har hittat denna information i sitt arbete hos Ljud och Bild. Han skrev om saken i oktobernumret av Orkester Journalen. Björn undrar om någon har information om denne Fritjof "Ellington" Ingersoll. Kontakta i så fall Björn på Ljud och Bild eller Jens Lindgren på Svenskt visarkiv - eller DESS.

New Catalogue. "The Advance Music"

Maierackerstrasse 18, D-72108 Rottenburg, Germany
www.advancemusic.com

En ny publikation från Tyskland omfattande arrangemang, improvisation, jazzteori, handböcker för instrument, ensembles, stor orkester.

You" rent instrumentellt som "up-tempo". Vi hör ett kristallklart klarinettspel som erinrar om Domnérus "Favourite Four" med Gösta Theselius från 1949. Även här är tonartsbytet uppfriskande och ger luft åt pianospelat.

Som vacker ballad av Billy Strayhorn hörs "A Flower is a Lovesome Thing". Den inleds av melodipresentation på piano med precis den harmonisering och intervallspridning som karakteriserar "Sweepa & Duke". Här hörs altsaxspelet tveklöst med en bugning till "the Rabbit". Den sjätte låten "Duke's In Bed" på CD:n genomförs med både "ös och klös", där alla fyra musikanterna ges utrymme för solon och "bar-trading".

Ett mindre vanligt stycke "Take Love Easy" presenteras fritt som typiskt Ellington-harmoniserad dialog för altsax och piano varefter låten sätts i ett behagligt mediumtempo. Pianospelat ger angenäma associationer till Tommy Flanagans eleganta Strayhorn-varianter.

Den åttonde titeln "the Mooche" inleds på klarinett i djungelrytm typ "Cotton Club" för att omväxlande sättas i mediumtempo, vilket bidrar till den tidlösa atmosfären, med distinkt stöd av "walking-bass".

Plattans nästa stycke är "Duke's Place", alltså den ofta spelade bluestolvan med dansbart svängung. Genom bas och trummor fås en uppbackning i "shuffle-tempo", som tycks inspirera Jan till "Funk-piano" och Arne till det klockrena altspel som han vid tidigare möten presterat tillsammans med Benny Carter. På det tionde CD-spåret "Jeep's Blues" hörs den suggestiva stämningen som minner om JATP-inspelningen av "Funky Blues" med Hodges, Parker och Petersen från 1952.

Näst sista låten "In a Mellotone" börjar med Duke's legendariska pianointroduktion följd av melodipresentationen på klarinett. Så åter, enkelt men personligt pianospel, moderniserat "DeFranco-blås", bassolo och slutet i "up-tempo".

Den avslutande balladen "Blood Count" klingar ut i ett drömmande vackert spel av altsax och pianotrio. Stycket skulle kunna vara bakgrund till slutscenen i en film om Billy Strayhorn och hans mentor följt av "The End".

En värdig och känslomättad hyllningsfinal av fyra lyhörda musikanter.

Framför allt är det tolv pärlor i dagens konstverk av Mästaren Arne. Han skall Firas !!

Kjell Samuelson

Inspirerad Domnerus på Nalen

Arne i djup koncentration i "Barney Goin' Easy". Foto Harley Bardh

Det var en afton som började i moll. Klubbmötet den 14 september på Nalen hamnade i dubbel slagskugga: Först Hans Fridlunds hastiga bortgång bara några dygn innan och sedan till yttermera visso terroristattaken mot World Trade Center i New York. Den fick många att stanna hemma och begrunda världens gång i stället för att åka till Regeringsgatan 74. Konferencier för kvällen var Jan Olsson från Staffanstorps.

Vi kunde alltså ha varit fler och fick nöja oss med att räkna in c.a 250 till en konsert som under gynnsammare omständigheter hade dragit en långt större publik. En viss sordin lades onekligen på föreställningens upptakt, men ju längre kvällen framskred, desto mer optimistisk tedde sig framtiden.

Arne Domnerus, som jag sett och hört i över 50 år på nöjets estrader, och Jan Lundgren som jag följt i mindre än ett decennium,

representerar för mig ett snillenas möte som blir desto mer spännande på grund av den stora ålderskillnaden. Ett generationssprång som tycks som en garanti för jazzens livskraft. Det slår mig varje gång jag ser dem tillsammans. De har ett gemensamt tonspråk oavsett ålder och bakgrund och de skapar ett tilltal som överbryggat generationsgränserna.

Jag tyckte dock gott att Lundgren kunde ha fått vara med lite längre på estraden. Han förtjusar och förtrollar och stjärnstatus lägger inget till hans längd. "I let a song go out of my heart" födde endast begär efter mer.... Svälta sin publik är detsamma som att förlora den i längden...

Georg Riedel, "den ende basist som kommit och glömt basen hemma", enligt Arne D, är alltså en imponerande rytmiker i svensk jazz. Vi har inte haft alltför många av formatet ber jag att få tycka. Räkna själva efter - kanske är det dock så att musiker som Riedel, som kom fram i rätt stund under rätta omständigheter, har skymt sikten mot väl så förtjänta?

Men Riedel hade en härlig kväll på Nalen där han i Ellington-upptakten fick ikläda sig Jimmy Blantons roll som primus motor i en rytmsektion där trumslagaren Aage Thangaard bör ges de applaster lovord för en prestation något i skymundan.

Dompan? Han är vad han är. En trogen och pålitlig kamrat genom åren, en briljant musiker i sina bästa stunder, men varje ton han blåser är inte helig. Historierna börjar vi känna igen (särskilt den om Rune Gustafsson "som skrattade en gång fast det var inte vidare

kul"). Jag gillade hans Bigardpastiche i det låga registret på klarinetten i "Barney Goin' Easy" men uppskattade inte så mycket "Take Love Easy" som var ett sånt där förskräckande exempel på hur svårt det är att sluta på ett vetligt sätt. Det slår mig att man skulle kunna göra ett radioprogram just om detta: om konsten att sluta! Men hur roligt skulle det bli?

Efter paus: inträdde Marianne Westholm, ett Domnerusfynd. Stor stark röst med en varm underton - hennes första nummer presenterar henne som en bluesbelter, en historieberättare utan många nyanser.

Och intrycket står sig. Hon är nog egentligen ingen jazzsångerska utan har hemort i showbusiness. Bluesens bastanta språk ligger henne närmare än jazzens mer egocentriska uttryck. Hoppas att hon inte tar illa upp men det är faktiskt inget annat än en lägesbestämning. Vi får knappast mer än en självklar jazzsångerska per generation (som Babs, som Monica) och Marianne platsar inte i formatet. Det förminskar inte talangen. Den finns där, men inte på jazzestraden.

Akustiken på Nalen är lika dålig som då jag var ung. Ljudteknikern styr dessutom ut estraden som om det var ett rockband som huserade därfrån. Ändå gillar jag atmosfären med möjligheterna att ströva omkring i pausen med ett järn i handen och träffa tillfälliga eller gamla bekanta. Och när Rune Falk, Ulf Andersson och Mårten Lundgren kör Wallins gamla arrangemang av Ellingtons "Jump for joy" (utan att enda solo!), är jag salig i min himmel med Topsy Lindblom vid min sida

Mycken förträfflig jazz fick vi höra denna afton. Och Dompan avslutade som alltid så här: "Till herrarna säger vi God Natt, till damerna säger vi som vanligt att vi ses utanför".

Tänk om den gamla trollformeln alltså verkade!

Bo Holmqvist

DESS vill också framföra ett tack till Nordea för det stöd som DESS fick denna musikaliska helafton.

Under kvällen släpptes den nya CD:n "DOMPAN" av distributionsbolaget CDA i samarbete med DESS. På denna spelar Arne och Jan tillsammans med amerikanerna Tom Warrington, bas och Paul Kreibich, trummor. CD:n har redan berömts av flera recensenter, bl a har Sven Malm i SvD hävdad att denna nya skiva är i nivå med det bästa som Domnerus någonsin spelat in och jämför "DOMPAN" med inspelningen från Stampen, "JAZZ at the Pawnshop", den 14:e och 15:e december 1976. För ljudupptagningen har Gert Palmcrantz ansvarat.

I oktober kom det också ett tack från producenten av CD:n, Dick Bank i Los Angeles. Han noterade tacksamt vårt DESS-arrangemang den 14 september, som bildade ram kring lanseringen av den nya CD:n. Han skriver vidare: "I see the advertisement in September OJ says "new, fantastic USA-recorded CD". "Fantastic!" coming from a Swede means a lot to me. I know it is getting excellent reviews, so what else can I say, except "tak så mycket!" Signed Dick Bank...."

Kjell Öhman håller ett öga på orkestern. Foto Harley Bardh

Mårten Lundgren i sin underbara hyllning till Clifford Brown i "I Remember Clifford". Foto Harley Bardh

Här skulle ni ha varit med...

En sådan trevlig klubbkväll vi hade den 22 oktober på SAMI – ett mysterium dock att inte fler kom för att lyssna till ett utmärkt stimulerande och beaktansvärt program. Det blir lite i intimaste laget när vi bara är ett 40-tal personer och styrelsen frågar sig så här efteråt varför det blev så – men har inte kunnat hitta någon vettig förklaring.

Ty både kvällens Ellington-kåsör och kvällens liveband (Berndt Egerbladh med kvartett) gjorde utmärkt ifrån sig. Victor Monteros utflykt i den ellingtonska melodifloran formade sig till en kärleksförklaring (ja, vad annars förresten) men med hjälp av argentinskt temperament, drastisk humor och sinne för den vältajmade repliken gav han ett mervärde utöver ett halvt dussin välvalda exempel ur en hart när outtömlig skivproduktion. Finalinsatsen från Västerås hösten 1983 då Victor satt in vid trummorna bakom Willie Cook i strålkastarljuset, gav lust till återhörande: och resultatet finns förevisat på en Phontastic-LP för den som så vill.

Berndt Egerbladh kom med Jan Allan, tp, Per Nilsson, bas och Ulf Flink, trummor och öppnade lite överraskande med att förklara att Ellington dök upp först sent i hans liv. I ungdomen var det mest Lennie Tristano som gällde, Ellington stämde helt enkelt inte med tiden, sade Egerbladh - ja den ellingtonska musiken var faktiskt den som passade europeiska musiker sämst, menade han, med sina growls, sina wawa-effekter och stora känslor.

Berndt, Per, Jan och Ulf i fint samspel. Foto Harley Bardh

Nå förståelsen ökade med åren fast Egerbladh nog trodde att Ellington bra ofta borde ha delat upphovsmannaskapet vid komponerandet med sina musiker: - Men det säger jag inte för att förringa – det är stor konst att kunna stjäla på ett konstnärligt vis....

Egerbladh själv gjorde inga försök att låta som Ellington under kvällens lopp och knappast resten av bandet heller förresten. Det blev bra ändå fast jag tycker att det är meningslöst att spela t ex Caravan som vilken swinglåt som helst – då blir det inte mycket kvar av magin, man kan knappast ens kalla det för omtolkning för summan blir intetsägande. Med det vill jag säga att skall man spela Ellington bör man handskas ganska varsamt med utgångsmaterialet så att inte huvudpersonens avsikter går helt förlorade. Och det är en synpunkt som bygger på åsikten att Ellington var och är unik och glömmet man att ta hänsyn till det blir det trots allt ganska ointressant att utgå från hans tonmaterial.

När detta är sagt och alltid retar det väl någon är det dags att berömma Egerbladh för hans trevliga och personliga sätt att leda bandet, dags att konstatera att Jan Allan var mycket till sin fördel i några nummer där jag (positivt) tycker att han var "hetare" än vanligt. Jag tror faktiskt att det var den fine basisten Per Nilsson (sedan länge en av mina absoluta favoriter på instrumentet) som fick tempen att stiga och drev Jan Allan ut i hetluften. Snyggt jobbat! Och många stjärnor också till Ulf Flink som spelar trummor bättre än han sjunger. (Det vet han förstås redan).

Ett dussintal nummer, bl a den fåtoniga C Jam blues - "Ellington var smart. Två toner...Och det är odödligt!"

Jag beklagar er som inte var med. Tänk om alla DESS-kvällar vore som denna!

Bo Holmqvist

Placeringsförsäkring

Placeringsförsäkring är en kapitalförsäkring där du placerar minst 250.000 kronor i fonder. Försäkringen ger dig möjlighet till hög avkastning, samtidigt som du beskattas på ett gynnsamt sätt. Vår Placeringsförsäkring ger dig aktiv och professionell fondförvaltning.

Du har en egen placeringsrådgivare och får regelbundet aktuella portföljförslag. Fondutbudet är brett och du väljer själv var pengarna ska placeras.

Om du avlider får dina efterlevande ut 101% av fondandelarnas värde eller mer om du har valt ett högre efterlevandeskydd.

Visst låter det intressant? Kontakta oss så berättar vi mer.

 Länsförsäkringar
Stockholm

www.lansforsakringar.se/stockholm 08-562 830 00

Duke Ellington activities in Italy

Ellington: Beyond Categories of XX Century

International Conference held in Prato (Italy), Teatro Metastasio, February 22, 1999

On February 22, 1999, Stefano Zenni - artistic director of Metastasio Jazz, a jazz concert series - organized the International Conference "Ellington: Beyond Categories of XX Century", in collaboration with S.I.S.M.A. (Italian Society for the Study of African-American Music), the Jazz-Institut Darmstadt and Concordia University, Department of Music, Montreal. The conference was held at Teatro Metastasio in Prato, Italy, as the final chapter of the celebration of the Ellington centennial. The lecturers, among the best Ellington scholars, were Canadian (Andrew Homzy), German (Wolfram Knauer), Dutch (Walter van de Leur), and of course Italian (Giampiero Cane, Luigi Onori, Marcello Piras, Riccardo Scivales). The different background of the lecturers has allowed a wide range of approaches and an high level of the research. That is now available to the readers: some essays are enhanced by musical examples as jpeg images and mp3 files, to better enjoy the understanding of the fascinating world of Duke Ellington.

Papers of the conference
Character/Environment, Male/Female in Ellington's Writing, by Marcello Piras
Battle of Swing: A Miniature Concerto Grosso, by Andrew Homzy
Duke Ellington, a folk artist between futurism and exoticism, by Giampiero Cane
Ellington's Piano: A Long Way, by Riccardo Scivales
Jungle and Africa in Ellington's Music: Myths, Metaphors, Imagining and Reality, by Luigi Onori
Duke Ellington & Billy Strayhorn: A Veiled Collaboration, by Walter van de Leur
Things Ain't What They Used to Be: Ellington's Disciples Come to their Own, by Wolfram Knauer
Sintesi degli atti - In italiano. A cura di Luca Bragalini
teatro ragazzi - informazioni - prosa - jazz - abbonamenti - il teatro e la città - chi siamo - home page.

Anm.: En lite sen information men intressant.

En hälsning från Italien

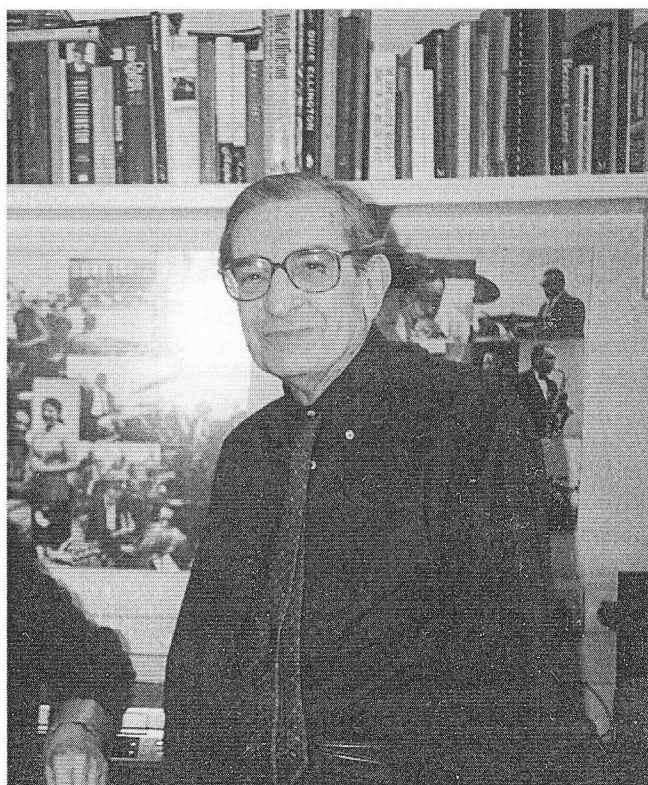
Luciano Massagli från Milano hälsar till sina svenska Duke-vänner. Duke besökte Studio Fontana i Milano den 23 juli 1970 och spelade då in bl.a. titeln Maiera. Det skulle egentligen ha varit konsert i Venedig samma dag, men denna blev inställd och då passade Duke på att spela in i en studio i stället.

Denna session finns på en CD MusicMasters 5041-2-C.

Det var under denna vecka i Italien som Luciano var chaufför till Duke. Efteråt monterade han ur det bilsäte, som Duke hade suttit i, och ställde undan sätet i sitt garage. När George Avakian hörde denna historia under Ellington-konferensen i Washington 1999, sade han spontant, när Luciano var i talarstolen, till mig som satt vid sidan av honom: "Vilket vansinne" men efter nån sekund sade han: "Men va' underbart"!! Själv skrattade Luciano gott åt det hela och sade att nog är han lite "crazy" i vad som rör sig om Duke. Efter 35 års arbete med Duke-diskografin är detta arbete nu avslutat. Uppdateringar får nu ske via DEMS i Holland.

Anm. Milano-vännerna Giovanni M. Volonté, Luciano Massagli och tidigare medhjälparen Liborio Pusateri har lyssnat på samtliga Duke-inspelningar från början till slut och försökt att identifiera alla solon och sättningar. På frågan när de hade tid med detta gigantiska arbete, blev svaret att det skedde på nätterna och på helgerna eftersom man arbetade i veckorna!! Arbetet med 16 st volymer startade 1965 och första delen kom ut 1966, sista delen 1983. Därefter väcktes tanken på att till Dukes 100-årsdag 1999 göra en ny version och än en gång lyssna på alla solon, försöka identifiera solisterna och korrigera materialet med alla nya uppdateringar. Kontakt och dialog med alla kända experter i USA och Europa hade man redan tidigare. Detta arbete tog sedan 10 år och resulterade i den för närvarande bästa diskografin i marknaden vad Ellington angelangar. Två delar väger tillsammans 5 kg. Presentationen av arbetet skedde i Washington 1999.

Göran

Luciano Massagli i sitt samlarum i Milano. Foto Göran

Här börjar en lätt frispråkig och något avkortad artikelserie, som kommer att löpa i flera avsnitt i vår Bulletin. Denna artikel ansåg vår besökare i augusti, Loren Schoenberg (se förra numret av Bulletin), vara mycket ovanlig: det finns nämligen få skildringar som berättar om den ellingtonska vardagen utan skönmålning.

Duke till vardags: "Inte ville han somna, inte ville han vakna"

Duke Ellington, vars konturer ger visionen av en stor, upprättstående björn och vilkens färg är densamma som kaffe med mycket grädde i, har av europeiska kritiker beskrivits som en av världens odödliga. Tydligare uttryckt är han en kompositör av jazzmusik och ledare av en jazzorkester. I över 23 år har Duke, som är döpt till Edward Kennedy Ellington, tillbragt sina dagar och nätter på tåg, rasslade fram över den amerikanska kontinenten, med sin orkester på en ändlös följd "one-night stands" av dans- och teaterengagemang, då han spelar upp till 5 shows per dag; på Broadways och Harlems nattklubbar och på hotell runt landet, i radiostationer och filmstudios i Hollywood; i repetitionsrum och inspelningsstudior, där hans orkester gjort omkring 1.100 skivor, som har sålts i 20 miljoner exemplar; och t.o.m. på senare år i konsertsalar såsom Carnegie Hall och Boston Symphony.

Hans musik har den förträffligheten att tillfredsställa jitters, vilkas taktfasta hoppande ofta sätter ett helt hus i gungning, och de intellektuella, som i den utläsa djupsinniga kommentarer om överjordiska angelägenheter. 1939 var två efter varandra följande Ellington-engagemang en danstillställning i ett tobaksvaruhus i North Carolina, där hans musik hälsades med tillrop som "Yeah Man!" och en konsert i Paris, där den hälsades som "Kosmos stora hemlighet" och beskrevs som "atomens rytm". Vid det senare tillfället fastslog en Pariskritiker, Jacques-Henri Lescave, att han hörde allt detta i det gula skrälet från tromboner och trumpeter och i den stadiga takten av trummor, bas och piano, och Blaise Cendrars, en surrealistisk poet, sade: "Sådan musik är inte endast en ny konstform utan en ny orsak att leva". En fransk reporter frågade "Tricky Sam" Nanton, om hans kapellmästare var ett geni. "Han är ett geni, all right", sade Sam, och sedan kom han ihåg att Ellington en gång åt 32 sandwiches under en paus på en dans i Old Orchard Beach, Maine. "Han är ett geni, all right", sade han "men Jesus vad han åter!"

Ellington är en lugn man på 45 år, som lätt skrattar och hatar brådska. Hans rörelser är så makliga, att i hans fotsteg hänger enstaka hans "road manager" Jack Boyd, en hård, frisk, rödligt liten vit man från Texas, vilkens höger pekfinger avkortades i en maskin för 20 år sedan. Boyd, som har varit anställd hos Ellington under några år, skäller och bråkar i Dukes hälar för att exempelvis skynda på honom till ett tåg, som startar om 15 minuter

Boyd lever också i skräck, för att Ellington kommer att falla i sömn vid en olämplig tidpunkt, och eftersom det brukar ta omkring en timme av den mest uppfinningsrika tortyr för att få den sovande kapellmästaren på fötter, är Boyds farhågor inte utan orsak.

I stort sett är Boyds liv inte lyckligt. Det är hans jobb att runt landet valla en hop högeligen upprymda individuella artister, vilkas smak varierar från lugna studier till explosiv böjelse för glada nöjen, och vilkas enda gemensamma böjelse är en fullkomlig nonchalans för tågtidtabeller. Ofta avslutar Duke frukosten i en taxi. Ofta drivs han bort från sitt hotellbord genom Boyds darrande, hönsliknande kacklingar, och då griper han en till hälften avslutad kotlett i en näsduk och stoppar ned paketet i rockfickan. För inte så länge sedan förvånade denna vana en isländsk musikstudent, som råkade befinna sig på ett tåg, som Duke så knappt hann med. Isländaren hade sagt, efter att först ha bett om Ellingtons autograf: "Mr Ellington finns det inte tydliga likheter mellan Er och Bach?" Duke flyttade sin hand ned till näsduken, som stack upp ut ur fickan. "Well, Bach och jag", sade han och lindade upp näsduken så att kotletten blottades. "Både Bach och jag skriver med individuella utövare i tanken".

Det är i denna atmosfär komponerar Ellington några av sina bästa kompositioner, mot glasväggar i inspelningsstudios, på nattbussar då ljuset bestått av en kamrat med brinnande tändstickor, eller i heta, rasslande spårvagnar. Ibland skrivs en sång på mindre än 15 minuter och ibland avslutas en komposition några få tim-

Ett högst personligt och levande reportage skrivet av Richard O. Boyer.

Artikeln började publiceras i Tidningen Estrad i oktober 1945 och fortgick fram tom majnumret 1946, dvs i åtta avsnitt.

mar innan den skall uppföras. Ellington har komponerat omkring 1.200 kompositioner, många av dem av ett sådant värde att Stokowski, Grainger, Stravinsky och Milhaud har kallat honom en av de största moderna kompositörerna. Det finns många musiker som t.o.m. har gått så långt som att framhålla, att han är den enda stora levande amerikanska kompositören. Hans karriär omfattar jazzens levnad och har verksamt bidragit till den upphöjelse som fört jazzen från New Orleans skumma hus till Metropolitanoperan och t.o.m. Buckingham Palace. Kung George, som har en av världens största samlingar av Ellington-skivor, kan ofta ses stå lutad över en snurrande platta, så att han kan höra tydligare.

För Ellingtons anhängare i Europa är att tala om honom som bara en kompositör och jazzmusiker ungefär som om man skulle tala om Einstein som en trevlig gammal man. Någoting av detta framgår av de ord en Londonkritiker skrev om Ellingtons konsert på Palladium. "Hans musik har en riktigt shakespeareansk universalitet och när han spelade den diatoniska skalan, grät flickor och unga pojkar sjönk ner på sina knän". De amerikanska motsvarigheterna till dessa europeiska anhängare föredrar att understrika den air av prälig synd som omgav jazzens födelse i stället för att likna den vid sfärernas musik. De tycker om att dvälas på Madam White's Mahogany Hall i New Orleans, ett ställe som bjöd sina kunder på jazzmusik och på Buddy Boldens (avled 1931) extravaganta kärleksliv. Och de finner tillfredställelse i tron, att de flesta jazzmusiker röker marijuana och dör dekorativt på ett sinnessjukhus. De försöker ignorera det tråkiga faktum, att flera av Ellingtons musiker lärde sig att spela i boy scout-band. När de dyrka framlidna Bubber Miley (avled 1932) skaparen av growl-stilen på trumpet och en av de tidigare medlemmarna i Ellingtons band med en nästan legendarisk aura, trots att han varit död i nära 10 år, är de tacksamma för det faktum, att han åtminstone var en drinkare.

Vem helst, som nu är 45 år, har levat genom jazzens historia, men det avhåller inte konstformens anhängare att tala om exempelvis trumpetaren King Oliver, som dog 1938, som om han var en pilgrimsfader. I jazzvärlden är 1910 stenåldern och 1923 medelåldern. Männen i Ellingtons orkester, som spelade när Benny Goodman bar kortbyxor och när termen "swing" var okänd, har var och en fått sådan uppskattning att det finns många kollektörer som söker efter gamla Ellington-skivor inte därför att de vill lyssna på orkestern som helhet utan för att dyrka de 30 sekunder då deras speciella hjälte tar ett solo. Då han spelar faller de i en pinsam extas eller – som de själva uttrycker det – de är "sända".

Ellington har en passion för färger och kläder. Han har 45 kostymer och mer än 1.000 slipsar, de senare samlade i 47 amerikanska stater och 7 europeiska länder, och hans skor, hattar, skjortor och t.o.m. hans toalettvatten är beställda. Han uppträder naturligt med en ambassadörs världsvana, men då och då sjunker han ned i djup förtvivlan. När han skall förklara sina sinnesstämningar säger han: "En svart kan i den ena minuten vara alltför deprimerad för att tala och i den nästa brista ut i stormande skratt och ändå bete sig uppriktigt".

Få vet att han studerar de svartas historia. Han tillhör en av de första familjerna i Virginia, ty hans förfäder anlände till Jamestown 1619, ett år innan Pilgrimerna landade vid Plymouth Rock. Han har skrivit musik till minne av svarta hjältar som Crispus Attucks, den första amerikan som dödades i amerikanska revolutionen; Barzillai Lew (inspelad 1943), en av de män som avbildades i tavlan "The spirit of 76", och Harriet Tubman, Nat Turner och andra svarta frihetskämpar. Han har också skrivit en opera, "Bola", som återger historien om den svarta amerikanen, och ett långt symfoniskt arbete med titeln "Black, Brown and Beige", som han säger var en "musikparallell till de svartas historia". Han hade personliga erfarenheter av rasfrågan, eftersom han och hans orkester ständigt ställts ansikte mot ansikte mot Jim Crow, den färgade linjen, även i de norra staterna. "Man måste försöka låta bli att tänka på det", säger han "annars går man under".

Artikeln fortsätter i nästa nummer

Cat Anderson: Trumpet Astronaut

By Stanley Dance

Part 1 of 2

Cat Anderson made his first appearance with Duke Ellington at the Earle Theatre, Philadelphia, on September 1, 1944. He had already acquired with other well-known bands a considerable professional reputation for playing in the upper register, but in the years that followed, his name became indelibly associated with Ellington's.

The pyrotechnics of Trumpet No End, The Eighth Veil, El Gato, and El Viti were the bright, surface area of his contribution. The nonchalant reversal of the horn at the end of Jam with Sam, as he exclaims "That's the one!" after hitting a high note, has been seen by thousands, probably even millions, of TV viewers. His ascension to high gothic roofs in cathedrals here and abroad has been a vital part of the original Sacred Concert. "That's as high as we go," Ellington announces as the peak is reached.

Anderson does a remarkable job in this role, and it has inevitably typed him, but he is a far more versatile musician than is perhaps generally recognized. At his first Ellington rehearsal, he was gratified when the maestro switched the books and gave him the lead part to play. And in 1967 he had an opportunity that he had long desired.

"Although I had been in small bands before", he said, "the engagement at the Rainbow Grill was something extra. In this Ellington small band, I got a chance to do some plunger work, which I really

tired of being whipped. One day, I ran up against the bully of the yard. There would be about 400 of us out there, playing ball and shooting marbles. Although he didn't fall, this guy must have stumbled, and then I was on his back, scratching and tearing at him. He's been beating me up for five or six years, but when I finished he was lying on the ground. "Hey", the kids all around said, "you fight like a cat!" That tag stayed with me right up to today, although my real name is William Alonzo Anderson, Jr".

There were usually seven or eight bands in the school, each with its own teacher, and Anderson began playing when he was seven years old. By the time he was ten he could play several instruments. One means by which the school supported itself was by sending the bands out on the streets and taking up collection.

The Number One and Number Two bands used to travel a lot," Anderson resumed, "always with a superintendent from the school in attendance. They would play dance music, overtures, and marches on the street. And after each tune the superintendent would make a speech, and tell what the school was for and what it was doing. Then a hat would be passed through the audience. It was the same principle as the Salvation Army's. The bands were usually 15 or 16 pieces, sometimes more".

"I began on trombone, but my arms were not long enough for the sixth and seventh positions. From that, I went to the baritone horn and the upright bass horn. I also played drums, cymbals, kettledrums, the alto and E Flat horn, and the mellophone. What made me go for trumpet was when the Number One band came off the road and I heard what men like Jabbo Jenkins, Jabbo Smith, and Peanuts Holland were doing on it. I'd never heard anything like that before. Both Jabbos were very good trumpet player. I never heard Jabbo Smith's early records until recently in London. His technique was very good and showed a concert background, the kind they taught in the school then".

"The teaching was stern, and we got many whippings. We had to do exactly what the teachers said. To kids today the way they used a whip might seem cruel, but it was part of the times. Having gone through that, it always seemed a darned shame to me that so many fine musicians gave up afterwards. One guy who didn't, who's still around New York, is E.V. Perry.

"As I look back on the teaching now, I know that it was inadequate in some places, that even the rudiments were not always

taught properly. But the school was run on charity and the pay was small, so there was a limit to what could be expected. The school specialized in brass, and one very good teacher was Alonzo Mills, a trumpet player, Amos Galliard was a fantastic trombonist, more of a concert than a jazz player, and he returned and taught at the school for a while. "They had plenty of instruments there, and if you showed determination they would let you play the instrument you chose. When you had that, they sat you in front of a blackboard on which were the scales and the five lines and spaces of the staff. I don't remember them teaching about breathing or correct embouchure, but we all helped one another, and to a large extent we were self-taught. We sit down and talk, and find things out ourselves. That accounts for a lot of individuality.

"I first went out on the road in 1929. It was a wonderful experience, like going to a ball game. We would travel three months, go to school three months, and then maybe head north for another three. One time, when we got into New York, all the trumpet players run away. I was playing trombone then, but I told the superintendent I would play trumpet if he got me one. He did that, and because one of the missing boys had been leader, I now became leader of the band.

The 2nd part of this article will appear in the next issue.

William "Cat" Anderson. Stockholm 1963. © 1982 Leif Wigh

love. I also got a chance to play in the lower register, and that was a kick, because not too many people have heard me play in it.

I don't find any problem in using the plunger, because I've been lucky enough to hear so much by great artists like Cootie Williams and Ray Nance. I mustn't forget Rex Stewart, and I know Bubber Miley from recordings. I enjoy doing it, because I've listened to those guys and liked what they were doing. It's very interesting and it broadens the musician's scope," the trumpeter said.

Often forgotten is the fact that the first Ellington showcase for Anderson, A Gathering in a Clearing, featuring him with plunger. When the band was recording in San Francisco, Cat's plunger was again much in evidence on Billy Strayhorn's previously unrecorded Charpoy. On two other dates in the same city, with Johnny Hodges and Earl Hines, he supplemented his collection of mutes with one made out of an electric light bulb carton. Earlier records made in Europe also more than hinted at the diversification made evident in public appearances during 1967.

Cat Anderson's parents both died when he was four years old and he and a 2-year-old brother were placed in the Jenkins Orphan Home School, in Charleston, S.C. "All the upbringing I remember was received there," he said. "I even got my nickname there. When I was small, there was a fight every day. I could never win these fights, I got

Från vår nye medlem Bo Kaiser har vi fått följande artikel, som Bo publicerade i boken JAZZEPOKEN.
Artikeln är något förkortad.

JAZZEPOKEN

..... Vi hade i skolan en stråkkvartett där jag spelade andra fiol och stående på programmet var Mozarts Eine Kleine Nachtmusik. Men det hände också att vi spelade andra stycken och det jag minns bäst var en kvartett av Armas Järnefeldt där jag som andra fiol hade hand om synkoperna. Det här med synkopering hade med jazz att göra och ett par av oss beslutade att öva lite jazzmusik.

Det här är på 1930-talet, då jazz inte var allmänt accepterad och jag minns också hur vår musiklärare Karl Max kom på oss när vi i stället för att öva på Mozart satt och spelade Jungfrun på Jungfrusund. Det var visserligen inte jazz men ändå profan musik och vi fick en ordentlig utskällning och uppmaning att hålla oss till riktig musik när vi övade.

En gång på ett tidigt stadium hade jag hört jazz och det var 1929 på Grand Hotell Royal i Stockholm som jag besökte tillsammans med mina föräldrar och där en orkester som hette Joe Harris satt och spelade mitt på dansgolvet och att man dansade runt omkring orkester. Som prydnader hade de ett antal palmer i krukor runt orkester. Det är här som jag för första gången ser en sousafon som kompinstrument i en orkester. Själv skulle jag så småningom komma att spela basfiol som komp i min första jazz-orkester.

Jag kom med i en dansorkester som hette Kasimirs, där pianisten hette Kasimir Nilsson (red.anm: Alice Babs pappa), som ibland spelade på biograferna på kvällarna. Det var på stumfilmstiden. Men Kasimir lessnade på att spela i ett dansband och vi övertog orkester och döpte den till Okay. Min klasskamrat och jazzkompis hette Gunnar Börjesson, av någon anledning kallade vi honom för Loffe och han bestämde sig för att spela trombon.

När vi hade löst ut trombonen på Posten började vi att spela i Loffes pappas vedbod. Hur lärde sig nu Loffe att spela trombon? Jag hade med mig min resegrammofon med ett antal s.k. 78-or, där jag gång på gång spelade olika trombonsolon. Bl.a. minns jag ett solo av Higginbotham i St Louis Blues. Skivan fick ett jack, men då hade Loffe redan lärt sig spela trombon. Han var helt autodidakt. Någon musiklärare på instrumentet i fråga fanns inte i staden Västervik.

Vad som senare inträffade var att Håkan von Eichwald kom till Västervik för att spela i Folkets Park och behövde en trombo-

nist och han blev rekommenderad Gunnar Börjesson, som gjorde en uppspelning för von Eichwald. Det blev en katastrof. Loffe som var van att spela "hot" drog igång med ett av sina solon som han lärt sig från grammofon, varvid von Eichwald blev alldeles ifrån sig och ropade: "To bort honom, ta bort honom, jag vill inte höra mera!" Något engagemang blev det inte den gången. Senare fick Loffe jobb hos Arne Hülphers på Felix-Kronprinsen, där han spelade ända tills han fick anställning som trombonist i RIAS dansorkester i Berlin. Det var väl då han bytte namn till Bob Henders.

Jazzen spelade en stor och mycket angenäm roll i min tillvaro och jag spelade inte bara i olika Folkparker under lördagar och söndagar utan jag kom också att skriva om jazz, vilket ju var ganska ovanligt på den tiden. Jag hade träffat Nils Hellström, en stor jazzentusiast i samband med att jag sommaren 1933 som gymnast sålde biljetter till Noaks Ark på Västerviks-utställningen. På Arken fanns en högtalare som dagligen sände jazzmusik och utanför min lucka stod varje dag Nils Hellström och hans kompis. Båda i Ghandiskynken, vilket var högsta mode även om det regnade. Den mest spelade låten var Bing Crosbys Brother can you spare a dime som spelades ett otal gånger.

Genom min bekantskap med Nils Hellström kom jag att så småningom att få skriva i Orkester-Journalen, där Nils var redaktör och jag minns ännu min första artikel från 1936 som handlade om Sune Waldimir, som just hade debuterat med en dansorkester i radion. Men eftersom jag själv var Ellingtonfrälst och den musik som exekverades i radio var långt därifrån, så var jag väl inte helt positiv i min artikel.

1939 startade Nils en egen jazztidning Estrad och han bad mig att medverka i tidningen. Jag recenserade också Ellingtons konsert i Konserthuset 1939. Arrangörsföretaget Reuter @ Reuter bjöd efter konserten på födelsedagsmiddag på Felix-Kronprinsen. Duke Ellington bodde själv på Atlantic, där vi hälsade på honom.

Min insats i Estrad bestod främst i Spisarens Spalt. En skojig bild från min jazztid är den då jag på min studentdag (den 18 maj 1937) står utanför grinden till vår villa i Västervik omgiven av Bob Henders med trombon och i bakgrunden står en flicka med vit hatt som bodde på samma gata. Det är Kasimir Nilssons dotter. Det är givetvis allas vår Alice Babs.

Västervik 18 maj 1937. Studenten Bo Kaiser bärs på axlarna av Nils Kårbo, tenor/cello t.h. och bredvid t.v. står Bob Henders, (Loffe", "Loffa", Gunnar Börjesson) trombon. I bakgrunden Alice Babs t.h. 13 år, med en vit hatt. Fotograf okänd.

Bubber Miley Discography, Part 10

December 15, 2001

By: Bo Scherman, Göran Eriksson, Nils-Gunnar Anderby and Göran Wallén.

Recordings of Bubber Miley, except with Duke Ellington and his Orchestra, including sessions for which he has previously been listed but on which his presence is doubtful. The initials BM will be used for Bubber Miley throughout the discography.

This part of the discography starts with BM's third and final date with Jelly Roll Morton. He continued to work and record occasionally with Leo Reisman's white orchestra. For reasons of segregation, he was hidden behind a screen while he performed with the band on the stage. Another interesting ex-

ample of BM playing with an otherwise all-white band is the Hoagy Carmichael session. Among several top class players, we find another great musician in decline and near the tragic end of his career and life, Bix Beiderbecke.

BM also made four sessions with studio bands under his own name, which have never been properly documented and caused identification discussions also in our team.

Please send us your additions, corrections and other comments, which will be noted after the last section of the discography.

JELLY-ROLL MORTON AND HIS RED HOT PEPPERS: Same as last, except that the unknown clarinet player is replaced by a different unknown (cl,bcl-1).

New York, March 20, 1930

59643-1 Fussy Mabel -1
Vic V 38125, Vi(Arg)
760-0003, HMV(E)
B 10762, HMV(Sw)
JK 2757, EI EG 7771,
HMV(E) 7M 256,
RCA LPV 546, (G)
LPM 546, (E) RD 7941,
(It) LPM 34072,
(Arg) AVLP-4075,
Collector's Classics CC 1
Vic V 38125, 40-0121,
Vic(Arg) 760-0003,
HMV(Au) EA 3680, (Sw)
JK 2756, EI EG 7775,
HMV(F) FFLP 1008, RCA
LPT 23, T 21015, (E)
RD 27184, Vic(Jap)
RA-9/10/11/12, RA 5133/4,
VRA 5006, RCA LPV 508,
(G) LPM 508, (F) 430.269,
BB 07863-66103-2,
BBC CD 604,
Frémeaux FA 203

Both titles also on Swaggie JCS 33791, Joker SM 3556, RCA(F) 741.061, PM 43690, 74321-26410-2, BB 2361-2-RB (G) 82361, JSP CD 323, Classics 642, Music Memoria 30380, Masters of Jazz MJCD 108. The second title on Victor 760-0003 as Pontchartrain Blues, correctly spelling the name of the count, after whom the famous lake near New Orleans was named.

Note: The trumpet solo on Fussy Mabel is by BM, while Pinkett is more prominent in the ensembles. Pinkett plays the first solo on Ponchatrain, BM the second with growl. If Lorenzo Tio Jr. recorded with Morton, it seems aurally more likely to be on this session than the previous one. The clarinet player on these titles sounds like a well schooled New Orleans musicians, on Fussy Mabel somewhat reminiscent of Tio's disciple Albert Nicholas.

LEO REISMAN AND HIS ORCHESTRA: Leo Reisman (vln,dir), BM -1, Louis Shaffrin, unknown (tp), Ernie Gibbs (tb), Jess Smith (cl,as,fl), Louis Martin (as), Burt Williams (as,bars), Bill Tronstein (cl,ss,as,ts), Lew Conrad (vln,vcl), unknown (vln), unknown (vc), Eddie Duchin (p), Jack Shilkret (?) (cel), unknown (g), William Carlino (mand) -2, unknown (b), Harry Sigman (dr).

New York, April 9, 1930

59742-3 Mia Cara (My Dear) -2
59743-1 I Like To Do Things For You
Vic unissued
Vic 22398, HMV(E)
B 5848
59744-1 Happy Feet -1
Vic 22433, HMV(Au)
EA 740, RCA(F) 741.057

Note: BM's growl trumpet is prominent in the last ensemble of Happy Feet. He is not audible on I Like To Do Things For You.

LEO REISMAN AND HIS ORCHESTRA: Chuck Campbell (?) (tb) added; one of the reed players doubles on fl -3; Lew Conrad (vcl)-4, Daniel L. Hayes (vcl)-5

New York, May 12, 1930

59742-5 Mia Cara (My Dear) -2, 3, 4
59783-3 I Remember You From
Vic 22433
Vic 22426
Somewhere -4

59784-2 Rollin' Down The River -1, 5
Vic 22433

59785-2 Singing A Song To The Stars -4
Vic 22432

Note: BM can be heard playing the obbligato behind Daniel Hayes' vocal on Rollin' Down The River. He is not audible on Mia Cara. The other two titles have not been available to us for listening.

BUBBER MILEY AND HIS MILEAGE MAKERS: BM, Ward Pinkett, unknown (tp), Wilbur De Paris (tb), Hilton Jefferson, unknown (cl,as), Happy Caldwell (ts), Earl Frazier (p-1,cel-2), unknown (bj), Bernard Addison (g), Bill Benford (bb), Tommy Benford (dr), Frank Marvin (vcl)

New York, May 16, 1930

62232-3 I Lost My Gal From Memphis -1
Vic V-38138

62233-3 Without You Emaline -2
Vic V-38138

Both titles also on RCA (F) 741.057, Frog DGF 11.

Note: On I Lost My Gal From Memphis, BM plays the muted passages (16 + 8 bars solo and one chorus behind Marvin's vocal), while it is Pinkett in the introduction and the last bars. On Without You Emaline, we have identified Pinkett in the 8 bars solo passage and the obbligato behind Marvin's vocal chorus (almost trying to sound like BM!), while it is probably BM in the 16 bars after the vocal.

HOAGY CARMICHAEL AND HIS ORCHESTRA: Hoagy Carmichael (vcl-1, org-2,p-3,dir), Bix Beiderbecke (cnt), BM (tp), Tommy Dorsey (tb), Benny Goodman, Arnold Brillhart (cl,as), Bud Freeman (ts), Joe Venuti (vln,vcl-4), Irving Brodsky (p,vcl-5), Eddie Lang (g), Harry Goodman (b), Gene Krupa (dr), Carson Robinson (vcl)-6

New York, May 21, 1930

59800-2 Rockin' Chair -1,2,5
Vic V-38139, 25494,
Vic(Arg)1A-018, HMV(E)
B 4897, B 6288, B 8549,
HMV(Au)EA-1200, HJCA
HC 100, RCA(E) LSA 3180,
Divergent 302, Phontastic
NOST 7618, Bluebird
8333-2-RB, (G) ND 88333,
Déjà Vu DVRECD 14
62301-1 Barnacle Bill The Sailor -1,3,4,6
Vic V-38139, 25371,
Vic (Arg) 1A-018,
Jazz Classics 532, Vic LEJ-2,
LPM 2329, RCA(E)
RD 27725, Stash ST 116,
Timeless CBC 1-011

Both titles also on Victor LPT-3072, HMV(E) 7EG 8037, RCA(E) INTS 5181, Joker SM 3570, IRD Bix 8, Masters of Jazz MJCD 92, Classics 788.

Note: For this all-stars session, Carmichael approached L. L. Watson, producer for the Victor record company. Watson agreed, under the condition that BM would be included and featured. Carmichael picked all the other musicians (see Philip R. and Linda K. Evans', bio-discography of Bix Beiderbecke). On Rockin' Chair, BM can be heard playing muted trumpet during 16 + 8 bars in the first chorus. Bix' rather subdued solo comes in the last chorus. On Barnacle Bill The Sailor, Bix plays the hot solo between the vocal choruses. We cannot identify BM positively on this title, but he may be the one playing the straight part during the "march" sections in the beginning and at the end. There is no part where two cornets/trumpets can be heard simultaneously. Evans suggests Larry Binyon as fourth reed player, but we believe there is a maximum of three reeds as noted above.

The discography will be continued in the next issue